

Referèndum

És temps de referèndums o consultes populars. A banda de la que s'endevina transcendent sobre el futur polític de Catalunya -fixada al 9 de novembre- els manresans en tenim una altra per opinar (o decidir?) sobre el destí del teatre Conservatori, un equipament emblemàtic de la ciutat que data de la segona meitat del segle XIX i que, sense ser un prodigi de l'arquitectura, fa encara goig i és ben presentable. Com ja sabeu, l'Ajuntament ha plantejat la consulta coincidint amb la fira Expo-Bages al propinent mes de maig. De seguida, nombroses entitats ciutadanes relacionades d'una o altra manera amb la cultura (jo diria que hi són totes, poca broma, doncs!) s'han mobilitzat per conscienciar els votants de la necessitat de conservar-lo, a fi de no perdre patrimoni alegrement, seguir disposant d'un equipament prou útil i vàlid, i tocant també la part sentimental, és clar!

Sigui com sigui, es veu per part del consistori un posicionament més aviat favorable a la seva eliminació ja que es va anunciar ben aviat el cost del seu manteniment, sense aportar seguidament el cost del seu enderroc. Aquesta ha estat, des de sempre, una *neura* de diversos urbanistes municipals, que tenen l'obsessió de crear una gran plaça al centre de la ciutat. El desgraciat destí de l'església gòtica de Sant Pere Màrtir durant la Guerra Civil, va aplanar el camí a un projecte que ja estava dibuixat des de feia temps. Després, i amb intermitències, se n'ha anat parlant fins que ara se'ns proposa decidir. Em sembla bé, ja que és bo que sigui la ciutadania que pugui opinar. Però em sembla també que tot plegat presenta una certa precipitació i molts clarobscur.

Primer: per què només podem votar en aquesta ocasió? A la controvertida plaça de la Reforma es va tirar pel dret, com també a la plaça Catalunya, si bé després es va intentar arreglar amb referèndum que proposava acceptar alguns petits arranjaments. En segon lloc cal que la gent vagi agafant consciència del seu paper i, per això, no és correcte fer-ho de pressa i corrents. I menys amb una decisió que cal meditar més temps i ha de formar part d'un pla global de ciutat. Podríem dir que si els partits que es presenten a les eleccions tinguessin un programa clar i ben definit, amb voluntat real i recursos, potser ja no caldrien aquestes accions, però com que sabem que tot és molt generalista i que tampoc hi ha garantia que hom ho porti a bon terme, així anem.

Per altra part, si es tracta d'un referèndum vinculant, es pot admetre el seu resultat -sigui quin sigui- si no hi ha un mínim de participació? La gent ja ho sap? La nostra generació té dret a equivocar-se, naturalment. Però ha de ser després d'haver-ho meditat i sabent que no es tracta només de tirar a terra un edifici, sinó que tot forma part d'un projecte urbanístic dinamitzador. Fer-ho d'aquesta manera sembla que sigui una manera de cobrir només l'expedient. Per cert, si es vol esponjar i crear alguna nova plaça al nucli històric hi ha prou espais amb edificacions a punt de caure i sense cap atractiu. Però hi ha una altra qüestió a considerar: suposant que es decideixi la seva eliminació, si aquesta no es produeix de seguida per falta de capacitat econòmica (el més probable), no es pot més endavant rectificar? O és que hem de ser esclaus d'una decisió feta un dia determinat i amb una participació que sospito que no serà multitudinària?

Ja per acabar, no amago que sóc clarament partidari de la seva conservació i restauració. Crec que els pobles que tenen respecte per la seva història sempre són molt sensibles i conservadors amb el seu patrimoni històric i artístic. Més encara en aquest cas en què l'edifici no es troba pas ruïnós i segueix, a més, ben actiu. Si el volum que té no agrada, crec que es poden buscar solucions imaginatives per enllaçar la plaça de Sant Domènec amb el passeig de Pere III, ara que tenim lliure el solar on hi havia l'edifici de cal Perdiu. A més, hi ha també la possibilitat de retallar significativament els edificis adjacents al teatre, podent lluir encara més els antics elements arquitectònics del convent que allí hi havia. En fi, que els nostres arquitectes facin anar la imaginació. Perquè ensorrar i dibuixar una plaça amb quatre elements de mobiliari també ho sé fer jo. I aquí, mantenint dempeus el cos central del teatre, segur que hi ha solucions. I són aquestes

les que s'haurien d'acabar votant. Queda dit!